

Vzadu za věží  
je lavička a strom,  
a pod ním stín,  
a v něm  
se shýbá podivín.  
Má upřený pohled  
směrem k zemi s jehličím,  
tak na něj zakřičím,  
pro co je ohlej.  
„Pojďte se sám podívatí, pane.  
Už je to tu pro nás nachystané.“

R:  
Když jsem se tomu muži dal  
v ústřety,  
v duchu jsem se smál,  
co je to blázna.  
Ach milej bože, mám se bát?  
Pak mi ten muž vyrazil dech  
tím, na co se díval.  
Pá ram, pá ram pam pam  
pam pam pam pa dam pam  
Byla tam nora,  
a v ní obloha,  
a pod ní malej svět.  
Podivín  
už nad ním klečí.  
Říkám mu: „Počkej, blázne,  
neznáš cestu zpět!  
A co když vůbec není...“

Pak padal pořád menší dolů  
bez jakýchkoli pravidel.  
Najednou letěli jsme spolu,  
a já viděl,  
jak dole čekaj lidi v kruhu,  
jak tancujou a zpívají  
píseň „Vítej, dobrodruhu, jakpak se mají“.  
Jakpak se mají  
tam v jiných krajích?  
A zda se jim o nás alespoň občas zdá?  
A zda se jim o nás alespoň občas zdá?

R: